

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobce: **Ing. L. V.**, zast. JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem, se sídlem Na Strži 2102/61a, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, za účasti osoby zúčastněné na řízení: obec Chorušice, se sídlem Chorušice 89, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2022, č. j. 104639/2022/KUSK, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2024, č. j. 54 A 90/2022-88,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků ani osoba zúčastněná na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 8. 2022, č. j. 104639/2022/KUSK, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Mšeno (dále jen „stavební úřad“) ze dne 10. 12. 2021, č. j. MSE-3992/2021/stav, jímž byl podle § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení (dále jen „stavebník“) o vydání společného povolení schválen stavební záměr „*Novostavba samostatného pavilonu Mateřské školy v Choručicích, č. p. 99 k. ú. Chorušice*“ na pozemcích parc. č. 55 a parc. č. 1849 v katastrálním území Chorušice.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne ze dne 22. 5. 2024, č. j. 54 A 90/2022-88, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Vzhledem k tomu, že zbývající žalobní námitky neměly podobu žalobních bodů ve smyslu ustálené judikatury, zabýval se krajský soud věcně toliko namítanou nepřezkoumatelností správních rozhodnutí. Shledal přitom, že se stavební úřad vypořádal se všemi námitkami žalobce. Nepřisvědčil tvrzení žalobce, že stavební úřad postupoval formalisticky, jestliže v reakci na námitky č. 1 a 3 odkázal na závazná stanoviska, aniž by se zabýval jejich obsahem. Odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu považoval krajský soud za dostatečné s ohledem na obecnou formulaci námitek. Stavební úřad se rovněž vypořádal s podstatou námitek č. 4, 6 a 7.

[4] Námitky č. 4 a 7 se týkaly dopravní situace v okolí stavby. Žalobce konkrétně namítal, že je v okolí stavby nedostatečná parkovací kapacita, což zhoršuje průjezdnost a omezuje jeho podnikání na sousedící farmě. Stavební úřad, s jehož odůvodněním se žalovaný ztotožnil, podle krajského soudu vypořádal námitku odkazem na povinnosti vyplývající ze zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“). Komunikace na pozemku parc. č. 1830/1 je ve vlastnictví obce a nikdo si nemůže nárokovat její přednostní užívání. Kromě toho náves v bezprostřední vzdálenosti skýtá dostatečnou parkovací kapacitu. Dále odkázal na podmínku č. 9, kterou uložil stavebníkovi, aby zajistil plynulost provozu tak, aby nedocházelo ke kolizním situacím. K tomu krajský soud konstatoval, že úkolem stavebního úřadu nebylo řešení problematické dopravní situace pro zemědělskou techniku žalobce, která podle jeho vlastní argumentace existuje nezávisle na sporné stavbě. Odkaz stavebního úřadu na silniční zákon shledal přílehlavým ve vztahu k obavám žalobce o zhoršení průjezdnosti. Plynou-li problémy s průjezdností z nedodržování příslušných pravidel, nejde o problém sporné stavby. Stavební úřad při posouzení věci presumuje dodržování předpisů. Krajský soud doplnil závěr stavebního úřadu ohledně stanovení místní úpravy provozu na místních komunikacích tak, že podle § 77 odst. 1 písm. c) silničního zákona je toto v kompetenci obecního úřadu s rozšířenou působností, avšak za určitých okolností by mohla úpravu provozu provést i obec v samostatné působnosti obecně závaznou vyhláškou. Krajský soud nepřisvědčil tvrzení, že je formulace podmínky č. 9 nedostatečná pro její vágnost. Stavební úřad nemůže určovat, jaká konkrétní úprava provozu na místní komunikaci má být přijata, neboť by tím překročil svou pravomoc. Žalobce nijak konkrétně nepolemizoval s argumentem ohledně možnosti parkování na návsi, k níž se také vztahuje podmínka č. 9, neboť i tato se nachází na pozemku parc. č. 1830/1. Nebude-li podmínka č. 9 stavebního povolení dodržena, nemůže být sporná stavba zkolaudována v souladu se zákonem. Námitku č. 7 považoval krajský soud spíše za konstatování než konkrétní argumentaci. Bylo proto dostatečné, jestliže k ní stavební úřad uvedl, že pozemek na parc. č. 1830/1 je místní komunikací, přičemž se provoz na ní řídí místní úpravou a všichni jsou povinni ji využívat v souladu se zákonem. Námitce stavební úřad vyhověl stanovením podmínky č. 9 ve stavebním povolení. Nadto krajský soud konstatoval, že není zřejmé, z čeho žalobce usuzuje, že veškerá doprava bude soustředěna před dům č. p. X. Z projektové dokumentace plyne, že areál bude mít dva vjezdy, z nichž jeden se nachází poblíž uvedeného domu.

pokračování

[5] Žalobce dále namítal, že se žalovaný nezabýval námitkami, které v odvolání označil písmeny a) až d). Námitkami a) a c) se snažil žalovaného přesvědčit, že jeho podnikání má dlouhou tradici, která předchází provozu mateřské školy, je tedy nepřipustné toto podnikání omezovat. Skutečnost, že se žalovaný s uvedenou argumentací nevypořádal, nemá podle krajského soudu za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, neboť je irelevantní ve vztahu k posouzení žádosti stavebníka. Kromě omezení průjezdnosti žalobce údajné omezení blíže nespecifikuje a z prvostupňového rozhodnutí ani žádné omezení nevyplyvá. Krajský soud se také ztotožnil s argumentací stavebního úřadu ohledně vznikajících emisí na pozemku žalobce (hluk a prach), že je na žalobci, aby dodržoval limity v souladu s hygienickými normami, přičemž stavebník jako provozovatel mateřské školy po něm nemůže více žádat. Námitky b) a d) se týkaly změny územního plánu, která je podle žalobce účelová a neproporciální. Tyto námitky však měl žalobce podle krajského soudu uplatnit v procesu přijímání změny územního plánu, tudíž se jimi správní orgány nemohly věcně zabývat.

II. Obsah kasační stížnosti

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodu jeho nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti, které jsou uvedeny v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatel namítá, že krajský soud hodnotil okolnosti, které nebyly primárními žalobními body, a nevypořádal tak podstatu žaloby. Argumentace stěžovatele vycházela z přesvědčení, že rozhodnutí správních orgánů byla nepřiměřená, přičemž nešetrně a bezdůvodně zasáhla do jeho vlastnických práv. Zvláště pak krajský soud nevypořádal námitky č. 1, 4, 6 a 7 a jeho přístup byl formalistický, jestliže konstatoval, že stěžovatel předložil toliko obecné argumenty, kterými se řádným způsobem nezabýval. Stěžovatel se domnívá, že v žalobě vymezil žalobní body, které doplnil podáním ze dne 15. 5. 2024 a během ústního jednání. To však krajský soud ignoroval.

[8] Krajský soud (jakož i správní orgány) nezkoumal důvody, pro které by neměl být stavební záměr povolen. Stavební úřad i žalovaný zneužili svou pravomoc, jednali libovolně a zneužili správního uvážení. Tím bylo zasaženo do práva stěžovatele na spravedlivý proces a nepřímo do práva na podnikání, jehož plnohodnotný výkon je omezen jejich rozhodnutími. Soud ani správní orgány nevzaly v potaz, že nový pavilon mateřské školy má přiléhat ke stavbě sloužící pro zemědělskou výrobu. Takové prostředí není vyhovující pro děti s ohledem na hluk a prach vznikající při výrobě. Krajský soud se s touto námitkou nijak nevypořádal. Neobstojí argument, že ke kontaktu mezi mateřskou školou a zemědělskou výrobou již dochází, neboť pavilon má být umístěn v bezprostřední blízkosti stavby určené pro zemědělskou výrobu, která k současné budově nepřiléhá. Již aktuální poměry způsobují oboustranné problémy. Nadto stěžovatel uvedl, že střechy hospodářských budov obsahují škodlivý azbest, a to včetně budovy hraničící s pozemkem, kde má být pavilon vystavěn.

[9] Stěžovatel je přesvědčen, že na stavbě nové budovy mateřské školy neexistuje veřejný zájem, nemůže tedy požívat právní ochrany. Stavebníkovi nabízel alternativu v podobě pozemku, který by byl pro děti vhodnější, a finanční příspěvek, avšak ten bezdůvodně návrhy stěžovatele nepřijal. Důvodem rozšíření mateřské školy, jejíž kapacita není naplněna,

není nutnost řešení potřeby spočívající v poptávce umístění dětí do mateřské školy, nýbrž záměr, aby se mateřská škola stala spádovou, s čímž souvisí dodatečné příjmy a dotace. To dokládá reakce stavebníka na žádost o informace ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. směřující ke kapacitě mateřské školy. Stavebník tyto informace neposkytl s odůvodněním, že jimi nedisponuje, a neučinil tak ani poté, co mu tuto povinnost žalovaný uložil. Takový postup není v souladu s principem dobré správy. V nastíněné situaci nelze připustit, aby deklarovaný zájem na výstavbě budovy mateřské školy převážil nad právem svobodně podnikat. Nadto se stěžovatel domnívá, že je jeho činnost provozována ve veřejném zájmu.

[10] Dále se podle stěžovatele správní orgány ani krajský soud nezabývaly nevyřešenou otázkou parkování pro rodiče. Dotčené místo neskýtá dostatečný prostor, neboť již nyní auta parkují na cestě vedoucí k pozemkům stěžovatele, kde brání vjezdu zemědělské techniky. To má zásadní význam pro podnikání stěžovatele, neboť každé zdržení znamená snížení výnosnosti plodin, což dokládá analýza, kterou předložil v řízení u krajského soudu. Stěžovatel se domnívá, že při schvalování stavebního záměru musí vzít stavební úřad v potaz okolnosti v místě, kde má být nová výstavba realizována, přičemž jedním z nich je právě dostatečná kapacita pro parkování. Tento argument nelze vypořádat pouhým odkazem na povinnosti vyplývající ze silničního zákona s tím, že se nejedná o problém schvalované stavby.

[11] S ohledem na výše uvedené se stěžovatel domáhá zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[14] Nejvyšší správní soud se v prvé řadě zabýval otázkou namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Ve své judikatuře se Nejvyšší správní soud opakovaně podrobně zabýval nepřezkoumatelností rozhodnutí pro nedostatek důvodů (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007-64, a ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005-245; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvedl

pokračování

dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. Ani o tento případ se v souzené věci nejednalo, neboť z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Nejvyšší správní soud dodává, že pouhý nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, a ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163). Nepřezkoumatelnost není ani projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[15] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku mimo jiné v tom, že krajský soud nevypořádal argumentaci, kterou předložil v doplnění žaloby ze dne 15. 5. 2024.

[16] V odst. 35 napadeného se krajský soud vyjádřil k obsahu žalobní argumentace tak, že „[ž]alobce v bodě 27 žaloby ve vztahu k odvolacím námitkám a) – f) uvedl, že je přesvědčen, že nepozbývají na své důvodnosti ani poté, co žalovaný potvrdil stavební povolení, kterým má být nepřiměřeně a nedůvodně zasaženo do jeho práv, zejména práva vlastnického. Na jednu stranu sice žalobce tímto způsobem uvedené odvolací námitky ‚vtáhl‘ do soudního řízení, na stranu druhou je však tento žalobní bod navýsost obecný. Žalobce pouze opakuje argumentaci obsaženou již v odvolání, s níž se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí, aniž by (v žalobní lhůtě) [zvýraznění doplněno Nejvyšším správním soudem] na odůvodnění napadeného rozhodnutí jakkoliv konkrétně reagoval. Soud proto na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí, jejichž přezkoumatelnosti se podrobněji zabývá níže, odkazuje(...) Žalobní bod z uvedených důvodů posoudil pouze v obecné rovině.“

[17] Z tohoto odůvodnění je zřejmé, že krajský soud přihlížel toliko k žalobním bodům, které stěžovatel vymezil v žalobě podané ve lhůtě podle 72 odst. 1 s. ř. s., nikoli k pozdějším podáním stěžovatele. To dokládá rovněž záznam z ústního jednání, který je založen ve spise krajského soudu.

[18] Pro posouzení projednávané věci je tedy stěžejní zodpovězení otázky, za jakých okolností je krajský soud povinen přihlížet k argumentaci stěžovatele uplatněné po uplynutí lhůty k podání žaloby. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2007, č. j. 2 Afs 57/2007-92, je žalobní řízení „založeno na zásadách koncentrace a dispozitivnosti. To především znamená, že soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit; rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.).“ (dále viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 3. 1999, sp. zn. I. ÚS 164/97, publ. pod č. 39/1999 Sb. ÚS nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69, a ze dne 30. 10. 2013, č. j. 8 Afs 75/2012-46). Dále pak z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 54/2013-36 plyne, že „řádne a včas uplatněný žalobní bod lze přitom argumentačně rozvíjet, rozhojňovat i po uplynutí lhůty k podání žaloby, neboť na to § 71 odst. 2 s. ř. s. nedopadá.“

[19] Z uvedených judikatorních závěrů vyplývá, že krajský soud může přihlížet k argumentaci uplatněné po uplynutí lhůty pro podání žaloby pouze za předpokladu, že je jí rozvíjen ve lhůtě řádně uplatněný žalobní bod. Podobou žalobního bodu jako takového se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58 (publikováno pod č. 835/1996 Sb. NSS), v němž konstatoval, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované. Ke skutkovým tvrzením blíže vysvětlil, že nemohou být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž musí se jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Konkretizace faktů dostatečně vymezující žalobní body je důležitá nejen z hlediska soudu pro vytyčení mezí, v nichž se soud může a má v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného, aby mohl v souladu se zásadou rovnosti účastníků řízení náležitě využít možnosti procesní obrany. Konečně k tomu rozšířený senát uvedl, že *„žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“*

[20] V tomto ohledu je třeba dát zapravdu krajskému soudu, neboť stěžovatel v žalobě (doručené krajskému soudu dne 8. 11. 2022) namítal obecně nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, konkrétně však v odst. 25 žaloby uvedl pouze to, že žalovaný zjevně opomenul reagovat na námítky, které v žalobě označil písmeny a) až f). V rámci těchto námitek stěžovatel netvrdil nic o přítomnosti eternitových střech na budovách sousedících s pozemkem, na němž má být nový pavilon mateřské školy vystavěn, ani o neexistenci veřejného zájmu na rozšíření mateřské školy. Tyto argumenty stěžovatel vznesl až v doplnění žaloby ze dne 15. 5. 2024, tedy více než rok po uplynutí lhůty k podání žaloby. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nevymezil uvedené žalobní body ve lhůtě podle § 71 odst. 1 s. ř. s., krajský soud nepochybil, jestliže se jimi v napadeném rozsudku nezabýval. Stěžovatel ostatně neuvádí, proč by se v tomto případě nemělo jednat o nepřípustné rozšiřování žalobních bodů, nýbrž o rozvíjení bodů již uplatněných v žalobě. Opožděně uplatněnými argumenty, které stěžovatel předkládá i v kasační stížnosti, se tak nemůže zabývat ani Nejvyšší správní soud.

[21] Nelze ani přisvědčit tvrzení stěžovatele, že se krajský soud nevypořádal s námitkami označenými čísly 1, 4, 6 a 7. Krajský soud totiž s ohledem na jejich obecnost zopakoval argumentaci žalovaného, resp. stavebního úřadu, jejichž rozhodnutí tvoří jeden celek. Tu navíc doplnil o vlastní úvahy.

[22] Přestože stěžovatel tvrdí, že krajský soud nikterak nevypořádal předmětné námítky, domnívá se, že jsou jeho závěry postavené na nesprávném právním názoru. To by však nebylo možné, pokud by se jimi krajský soud vůbec nezabýval, jak tvrdí stěžovatel. K tomu je třeba podotknout, že ani v kasační stížnosti stěžovatel neuplatnil argumentaci, kterou by konkrétně zpochybňoval závěry krajského soudu, pouze zopakoval žalobní, resp. odvolací námítky. Nejvyšší správní soud se s odůvodněním napadeného rozsudku zcela ztotožňuje, proto na něj odkazuje a k argumentaci stěžovatele se vyjádří jen ve stručnosti v souladu s názorem vysloveným v rozsudku ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaným pod č. 1350/2007 Sb. NSS, že *„[j]e-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně*

pokračování

odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil“. Toto pravidlo je bezezbytku možné aplikovat rovněž v řízení o kasační stížnosti.

[23] S námitkou č. 1, jíž stěžovatel namítal, že návrh stavby je těsně u hranic jeho pozemku, se krajský soud vypořádal v odst. 43 až 44 napadeného rozsudku. Zde konstatoval, že žalovaný vycházel správně ze závazného stanoviska z oblasti územního plánování a ochrany přírody, proti jejichž obsahu stěžovatel konkrétním způsobem nebrojil. Žalovaný proto neměl důvod rozebírat v rozhodnutí obsah předmětných závazných stanovisek. Nadto byla námitka formulována pouze obecně, stěžovatel neuvedl, jak by mělo umístění sporné stavby u hranice jeho pozemku zasahovat do jeho práv nebo proč je v rozporu se zákonem. Tento závěr stěžovatel nijak nerozporuje, pouze tvrdí, že se krajský soud s předmětnou námitkou nevypořádal.

[24] Námitkám č. 4 a 7 ohledně narušování fungování zemědělské výroby v důsledku dopravní situace a nedostatečné parkovací kapacity v oblasti mateřské školy se krajský soud věnoval podrobně v odst. 48 až 55 napadeného rozsudku. Krajský soud shledal dostatečným odkaz stavebního úřadu na povinnosti vyplývající řidičům ze silničního zákona (konkrétně odkázal na § 25 odst. 3 a § 27), jejichž účelem je zajištění průjezdnosti vozovky. Kromě toho si nikdo nemůže nárokovat přednostní používání komunikace na pozemku obce. Stavební úřad vycházel rovněž z toho, že se v bezprostřední blízkosti mateřské školy na pozemku parc. č. 1830/1 (stejně jako předmětná komunikace) nachází náves, na niž se vztahuje podmínka č. 9, kterou stavební úřad stavebníkovi uložil vyřešit komunikaci takovým způsobem, aby byla zajištěna plynulost provozu. Formulace této podmínky je podle krajského soudu dostatečná, neboť stanovením konkrétní úpravy provozu na pozemních komunikacích by stavební úřad překročil svou pravomoc. Náves přitom skýtá dostatečnou parkovací kapacitu. Ke konstatování stěžovatele (námitka č. 7), že bude doprava soustředěna před dům č. p. X na jeho pozemku, krajský soud uvedl, že není zřejmé, z čeho žalobce tuto domněnku dovozuje. Nadto z projektové dokumentace vyplývá, že mateřská škola bude mít dva vjezdy, z nichž se pouze jeden nachází poblíž budovy stěžovatele. Ani proti těmto závěrům stěžovatel nebrojil v žalobě.

[25] Nelze přisvědčit ani tvrzení, že se krajský soud nezabýval způsobem, jakým se žalovaný vypořádal s námitkou č. 6, jejíž podstatou je přesvědčení stěžovatele o problematickém soužití vyplývajícím z blízkosti nového pavilonu mateřské školy a domu č. p. X, v němž jsou situovány kanceláře a který má v budoucnu sloužit pro rodinné bydlení. V odst. 40 napadeného rozsudku se totiž krajský soud neztotožnil s tvrzením, že se stavební úřad nevypořádal se všemi námitkami stěžovatele, když naopak je zřejmé, že se zabýval každou námitkou jednotlivě. K tomu lze odkázat na odst. 18 až 27 napadeného rozsudku, v nichž podrobně shrnul argumentaci stavebního úřadu. Ve vztahu k předmětné námitce (viz odst. 24 napadeného rozsudku) dospěl podle krajského soudu stavební úřad k závěru, že sporná budova musí splňovat hygienické limity, přičemž stavebník doložil splnění požadavků v oblasti veřejného zdraví a krajská hygienická stanice vydala odpovídající závazné stanovisko. Z kontextu napadeného rozsudku je tak zřejmé, jaké závěry stavebního úřadu vzal krajský soud v úvahu i jak je hodnotil. Takové odůvodnění je dostačující s ohledem na

to, že stěžovatel pouze obecně namítal, že se stavební úřad danou otázkou nezabýval, avšak s jeho závěry věcně vůbec nepolemizoval.

[26] Stěžovatel je přesvědčen, že se krajský soud nevypořádal s námitkou ohledně nevhodnosti realizace záměru s ohledem na emise (hluk a prach) vznikající při zemědělské výrobě. Krajský soud se však v odst. 61 napadeného rozsudku ztotožnil se závěry stavebního úřadu, že provoz stěžovatelovy farmy musí probíhat v souladu s hygienickými limity bez ohledu na to, co se v jeho sousedství nachází, a stavebník po něm nemůže více požadovat. To platí zejména v situaci, kdy se stavebník rozhodl pro vybudování mateřské školy v sousedství zemědělského provozu. Ani v tomto případě stěžovatel závěry krajského soudu konkrétním způsobem nezpochybňuje, vyjadřuje pouze obecný nesouhlas s napadeným rozsudkem a opakuje již dříve uplatněnou argumentaci.

[27] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že odůvodnění napadeného rozsudku je zcela přezkoumatelné a závěry krajského soudu nejsou v rozporu s platnou právní úpravou či relevantní judikaturou. Kasační důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. tak nebyly naplněny.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první a odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu jeho nákladů. Žalovanému, který byl procesně úspěšný, nevznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Osobě zúčastněné na řízení pak nebyly uloženy soudem žádné povinnosti, v souvislosti s nimiž by jí vznikly náklady, ani u ní nejsou důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání dalších nákladů řízení. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků ani osobě zúčastněné na řízení nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. prosince 2024

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu